

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zast. Mgr. Davidem Purmenským, advokátem se sídlem 28. října 3117/61, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 8. 2020, č. j. 72 Ad 36/2018 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal žádost o starobní důchod s datem přiznání ode dne 5. 7. 2015, tj. od dosažení věku 55 let a 6 měsíců. Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2017, č. j. X, tuto žádost o starobní důchod zamítla pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a podle § 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, ve znění účinném od 1. 6. 2015 (dále jen „nařízení vlády č. 363/2009 Sb.“). Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018, č. j. X, žalovaná zamítla žalobcovy námitky proti tomuto rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl nejprve rozsudkem ze dne 23. 12. 2019, č. j. 72 Ad 36/2018 - 42, který Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 7. 4. 2020, č. j. 9 Ads 19/2020 - 31, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil mu, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s odkazem obsaženým v rozhodnutí Hlavního hygienika ČR ze dne 12. 6. 1991, č. j. HEM-300-12.6.91, kterým se určila nejvyšší přípustná expozice pro práci v podzemí na pracovištích Českých lupkových a uhelných závodů, na rozhodnutí Hlavního hygienika ČR ze dne 1. 8. 1990, č. j. HEM-300-1.8.90, které se týkalo stanovení nejvyšší přípustné expozice pro práci v podzemí pro některá pracoviště Rudných dolů Jeseník a Příbram. Dále mu uložil, aby dostatečně odůvodnil svůj právní názor

o nesplnění podmínek pro vyhovění žalobcově žádosti, a to i s ohledem na právní názor Ministerstva zdravotnictví obsažený ve sdělení ze dne 27. 11. 2018, č. j. MZDR 50171/2018-2/OVZ.

[3] Krajský soud následně při ústním jednání provedl jako důkaz sdělení Státního úřadu pro jadernou bezpečnost (dále též „SÚJB“) ze dne 13. 6. 2019, č. j. SÚJB/RCKA/11982/2019, zaslané k dotazu krajského soudu ve věci vedené pod sp. zn. 19 Ad 24/2018 na stanovení nejvyšší přípustné expozice pro práce v podzemí na pracovištích bývalého podniku Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory.

[4] Krajský soud poté žalobu znovu zamítl rozsudkem ze dne 27. 8. 2020. Žalobce tvrdil, že jeho pracoviště v Rudných dolech Jeseník, závodě Zlaté Hory, bylo pracovištěm se stanovenou nejvyšší přípustnou expozicí podle Hlavního hygienika ČR, což bylo podmínkou pro označení za „uranový důl“ ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“). Ze sdělení SÚJB ze dne 13. 6. 2019 však plyne, že pro pracoviště Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice z důvodu rizika ionizujícího záření. Nejvyšší přípustnou expozicí pro práci na pracovištích Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, stanovil okresní hygienik rozhodnutím ze dne 4. 10. 1990, č. j. 245.1/90-6389, na 1 800 směn z důvodu rizika škodlivé prašnosti (volný obsah SiO_2). O tom, že Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory, nebyly uranové, ale rudné doly, není sporu, což je navíc obecně známo a žalovaná to vysvětlila s odkazem na odbornou literaturu (*Rudné a uranové hornictví České republiky*, Ostrava: AGRAM s. r. o., 2003, str. 179 a násl.).

[5] Z rozhodnutí Hlavního hygienika ČR č. j. HEM-300-1.8.90, ani č. j. HEM-300-12.6.91, nebylo prokázáno, že by Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory, byly pokládány za uranové doly. Ani jedno z těchto rozhodnutí výslovně neuvádělo, že by měl závod Zlaté Hory stanovenou nejvyšší přípustnou expozicí z důvodu ionizujícího záření. Rozhodnutím č. j. HEM 300-1.8.90 Hlavní hygienik ČR stanovil ode dne 1. 12. 1990 nejvyšší přípustnou expozicí pro práci v podzemí uranových dolů a ostatních dolů se stejným rizikem ionizujícího záření na 2 100 směn. V tomto rozhodnutí však nejsou výslovně uvedeny Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory. Toto rozhodnutí tedy sice nevyvracelo, ale ani neprokazovalo skutečnost, že Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory, byly uranovým dolem. Uvedené bylo opakovaně zjišťováno u dalších úřadů, jak bylo prokázáno ve věci sp. zn. 19 Ad 24/2018. Pro závod Zlaté Hory bylo prokázáno pouze riziko zvýšené prašnosti (volný obsah oxidu křemičitého – SiO_2).

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že SÚJB neměl pravomoc vyjadřovat se ke stanovení přípustné expozice v dole. Jeho sdělení ze dne 13. 6. 2019 proto bylo možno v řízení použít. Naopak věc posuzovaná veřejným ochráncem práv pod sp. zn. 3603/2007/VOP/PK nevnesla do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, neboť se týkala Rudných dolů Příbram, závodu Sobědruhy, a potvrdila závěry žalované z napadeného rozhodnutí o výkladu pojmu „uranové doly“. Dokazování navrhovanými svědeckými výpověďmi považoval krajský soud za nadbytečné. Uzavřel proto, že pracoviště žalobce nebylo možné podřadit pod pojem uranový důl (*poznámka NSS*: krajský soud zjevně omylem uvedl „rudný důl“), a žalobci tudíž nevznikl požadovaný nárok na starobní důchod podle § 21 odst. 1 písm. a) a § 174 zákona č. 100/1988 Sb., v návaznosti na § 28, § 74 a § 74a zákona o důchodovém pojištění.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Vytká krajskému soudu a žalované, že nesprávně posoudily rozhodnou právní otázku, zda jeho zaměstnání u organizace Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory, spadalo či nespadlo do kategorie „uranového dolu“ pro potřeby důchodového pojištění se vznikem nároku na tzv. hornický důchod, tedy odchod do důchodu v 55 letech. Krajský soud po zrušovacím rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2020 doplnil dokazování o jediný důkaz, a to o sdělení SÚJB ze dne 13. 6. 2019. Tento důkaz má potvrzovat, že pro pracoviště stěžovatele nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice z důvodu ionizujícího záření, nýbrž pouze z důvodu rizika škodlivé prašnosti. SÚJB se zde ovšem nevyjadřuje k existenci či neexistenci radonu nebo ionizujícího záření v bývalém závodu Zlaté Hory, nýbrž k tomu, že zde údajně Hlavní hygienik ČR nestanovil nejvyšší přípustnou expozici z důvodu přítomnosti radonu či ionizujícího záření. SÚJB má pouze posuzovat stav ozáření a regulovat ozáření fyzických osob včetně ozáření z přírodního zdroje záření a zpracovávat ve spolupráci s dotčenými správními úřady národní plány k řešení situací a informování o nich. Nemá však pravomoc vyjadřovat se k nejvyšší přípustné expozici, neboť tu měl v dané době pouze Hlavní hygienik ČR. Ten nicméně v rozhodnutí č. j. HEM-300-12.6.9 ve spojení s rozhodnutím HEM-300-1.8.90 zmínil, že nejvyšší přípustná expozice z důvodu ionizujícího záření byla stanovena pro některá pracoviště Rudných dolů Jeseník, která však blíže neurčil. Ze sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 11. 2018 je zřejmé, že nelze vyloučit ani potvrdit, zda mezi ostatní doly se stejným rizikem ionizujícího záření nespadała některá pracoviště Rudných dolů Jeseník. V případě pochybností je nutno vykládat právo ve prospěch pracovníků.

[9] Sám SÚJB v rozhodnutí ze dne 12. 10. 2015, č. j. SÚJB/OPZ/20742/2015, povolil společnosti SEZIT PLUS, s.r.o., měření a hodnocení ozáření, tedy výskytu radonu. Měření provedl Státní ústav jaderné, chemické a biologické ochrany, v. v. i., který vydal protokol ze dne 7. 1. 2019, č. 1795/19/LDMR, o měření v místě Poštovní štola Zlaté Hory. Z něj vyplývají naměřené hodnoty radonu. Z části posudku č. 001/2019 vyhotoveného společností SEZIT PLUS, s. r. o., jednoznačně vyplývá, že bylo opakovaně zjištěno překročení referenční hodnoty průměrné objemové aktivity radonu. Vzhledem k tomu, že se jeho průměrná hodnota zvýšila za poslední tři roky zhruba o 30 %, je nutno měření provádět každoročně. Z tohoto dokumentu tedy rozhodně nevyplývá, že by nebyl na pracovišti bývalých Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, přítomen radon, naopak zde přítomen byl, a to dokonce ve zvyšujících se průměrných dávkách ionizujícího záření. Je tedy vysoce pravděpodobné, že stanovení nejvyšší přípustné expozice pro riziko ionizujícího záření bylo stanoveno Hlavním hygienikem ČR i pro závod Zlaté Hory. K tomuto stanovení nepostačí pouze sdělení SÚJB ze dne 13. 6. 2019, nýbrž by měl krajský soud buď zadat znalecký posudek pro jednoznačné skutkové zjištění rizika, nebo rozhodnout v pochybnostech ve prospěch stěžovatele. Navrhuje proto, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněla, že účelem postavení některých rudných dolů pro účely důchodového pojištění na roveň dolům uranovým je, aby byly poskytnuty srovnatelné důchodové nároky i těm zaměstnancům v rudných dolech, kteří jsou vystaveni stejnému či srovnatelnému ionizujícímu záření jako zaměstnanci v hlubinných uranových dolech. Ve stěžovatelově případě není pochyb o tom, že pod Rudné doly Jeseník spadaly pouze rudné doly. Rozhodnutí Hlavního hygienika ČR ze dne 1. 8. 1990, č. j. HEM-300-1.8.90, stanovilo ode dne 1. 12. 1990 nejvyšší přípustnou expozici pro práci v podzemí uranových dolů a ostatních

dolů se stejným rizikem ionizujícího záření na 2 100 směn, mělo ovšem pouze obecný charakter, proto bylo zasláno na vědomí rudným a uranovým závodům, nevyjmenovávalo však konkrétní pracoviště se sníženou nejvyšší přípustnou expozicí, ale vymezilo je pouze obecně. Ze skutečnosti, že adresátem tohoto rozhodnutí byl i státní podnik Rudné doly Jeseník, tedy nelze dovodit, že z důvodu ionizujícího záření byla nejvyšší přípustná expozice snížena i v šem pracovištím Rudných dolů Jeseník. U jejich zaměstnanců se ostatně vedly pouze karty prašné expozice a podle sdělení krajského hygienika v Ostravě ze dne 20. 4. 1994, č. j. 241.320/4899/94, byla u Rudných dolů Jeseník stanovena nejvyšší přípustná expozice na 6 000 směn (pro lamače 1 800 směn). Ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 11. 2018 i ze stanoviska SÚJB ze dne 13. 6. 2019 plyne, že pro podzemní pracoviště Rudného dolu Jeseník, závod Zlaté Hory, nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice. Právě SÚJB nyní vykonává působnost k ochraně zdraví před ionizujícím zářením, včetně kontroly pracovišť se zdroji ionizujícího záření.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Stěžovatel podal kasační stížnost již proti předchozímu rozsudku krajského soudu v této věci ze dne 23. 12. 2019. Přesto není jeho druhá kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Původní rozsudek krajského soudu totiž NSS zrušil pro nepřezkoumatelnost, takže na nynější druhou kasační stížnost dopadá právní názor, který vyjádřil rozšířený senát v bodě 24 usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS: *„Ze závažnosti opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla ke závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“*

[13] Žalovaná v rozhodnutí ze dne 13. 6. 2018 uvedla, že k tomu, aby u stěžovatele došlo ke snížení věku odchodu do důchodu na 55 let podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. ve vazbě na § 21 odst. 1 téhož zákona, musel by odpracovat alespoň 15 let v hlubinných dolech nebo alespoň 10 let v uranových dolech (tzv. I. AA pracovní kategorie). Krom toho by ke snížení věku odchodu do důchodu na 55 let a 6 měsíců mohlo dojít podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., pokud by sice nesplnil podmínky pro snížení důchodového věku na 55 let podle zákona č. 100/1988 Sb., ale před 1. 1. 1993 by vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech a odpracoval by v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn, popřípadě 2 200 směn v hornictví v uranových dolech.

[14] Stěžovatel sám tvrdil v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalované, že i v období od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1994 a od 10. 2. 1994 do 30. 9. 1994 odpracoval u Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, 637 dnů, což představuje 383 odpracovaných směn v podzemí, takže spolu se směnami odpracovanými v období do 31. 12. 1992, které mu žalovaná uznala, dosáhl celkového počtu 2 393 směn, a to podle svého názoru v kategorii I. AA uran.

[15] Podle žalované však stěžovatel celkem v zaměstnání v I. AA kategorii odpracoval v období před 1. 1. 1993 celkem 3 350 dní, tj. 9 let a 65 dní, po přepočtu tedy 2 010 směn,

pokračování

a to v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Z toho v I. AA pracovní kategorii získal 459 dnů u Geologického průzkumu Zlaté Hory, kde pracoval ode dne 1. 8. 1983 do 31. 1. 1985, a zbylých 2 891 dnů získal v I. AA pracovní kategorii v zaměstnání u Rudných dolů Jeseník, závod Zlaté Hory, za období ode dne 1. 2. 1985 do 31. 12. 1992. Z období let 1993 a 1994 bylo možno prokázat pouze 245 odpracovaných směn. Stěžovateli tedy nevznikl nárok na snížení důchodového věku na 55 let ve smyslu § 74 zákona o důchodovém pojištění a § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., neboť nezískal 15 let zaměstnání v hornictví v I. AA pracovní kategorii, ani 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech. Nevznikl mu ani nárok na snížení důchodového věku podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., neboť neodpracoval v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn v hlubinných dolech nebo 2 200 směn v uranových dolech. Nárok na snížení věkové hranice pro odchod do důchodu podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb. by mu vznikl tehdy, pokud by doba strávená v podzemí byla hodnocena v I. AA kategorii uran, čímž by získal více než 2 200 směn v zaměstnání v hornictví v uranových dolech.

[16] Jádrem sporu mezi účastníky je podřazení Rudných dolů Jeseník, závodu Zlaté Hory, pod pojem uranový důl nebo důl s obdobným vlivem ionizujícího záření jako v dolech uranových v době, kdy zde stěžovatel pracoval. Krajský soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 2. 7. 2019, č. j. 19 Ad 24/2018 - 85, kde akceptoval výklad pojmu „uranový důl“ pro účely důchodového pojištění používaný orgány sociálního zabezpečení. Podle něj se uranovým dolem pro účely důchodového pojištění rozumí důl, v němž se těží nerosty obsahující uran, a dále důl, v němž byl vliv ionizujícího záření srovnatelný s vlivem tohoto záření v dole s těžbou nerostu obsahujícího uran, pokud byla pro tento důl stanovena nejvyšší přípustná expozice 2 100 směn a příčinou takto stanovené nejvyšší přípustné expozice byl tento vliv. Není rozhodné, do jaké organizační nebo rezortní struktury takový důl patřil. Toto vymezení uranového dolu není mezi účastníky sporné.

[17] Podle krajského soudu z předložených dokladů nelze považovat za prokázané, že v případě Rudných dolů Jeseník, závodu Zlaté Hory, šlo o pracoviště, ve kterém byla rozhodnutím příslušného hygienika stanovena z důvodu ionizujícího záření nejvyšší přípustná expozice na 2 100 směn.

[18] Tento závěr se stěžovateli nepodařilo zpochybnit. Vytýká krajskému soudu, že po předchozím zrušení svého rozsudku doplnil dokazování pouze o stanovisko SÚJB. K tomu je však třeba připomenout, že ve svém předchozím rozsudku v této věci NSS zejména uložil krajskému soudu, aby se vypořádal s odkazem obsaženým v rozhodnutí Hlavního hygienika ČR ze dne 12. 6. 1991, č. j. HEM-300-12.6.91, kterým byla určena nejvyšší přípustná expozice pro práci v podzemí na pracovištích Českých lupkových a uhelných závodů, na rozhodnutí Hlavního hygienika ČR ze dne 1. 8. 1990, č. j. HEM-300-1.8.90, které se týkalo stanovení nejvyšší přípustné expozice pro práci v podzemí pro některá pracoviště Rudných dolů Jeseník a Příbram. To krajský soud podrobně učinil v bodě 38 svého rozsudku, rekapitulovaném výše, byť pouze zprostředkovaně na základě odkazu na svůj dřívější rozsudek ze dne 2. 7. 2019, č. j. 19 Ad 24/2018 - 85, a na základě sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 27. 11. 2018, č. j. MZDR 50171/2018-2/OVZ (č. l. 35 spisu krajského soudu).

[19] Nadto krajský soud provedl důkaz stanoviskem SÚJB ze dne 13. 6. 2019, jež si původně tentýž krajský soud vyžádal pro řízení vedené pod sp. zn. 19 Ad 24/2018, týkající se důchodových nároků jiného zaměstnance bývalého podniku Rudné doly Jeseník, závod Zlaté Hory. V tomto sdělení SÚJB jednoznačně uvádí: „*Na podzemních pracovištích Rudného dolu Jeseník, s. p., závod Zlaté Hory, nebyla stanovena nejvyšší přípustná expozice (NPE) v riziku ionizujícího záření. Nejvyšší přípustnou expozici (NPE) pro práci na pracovištích Rudného dolu Jeseník, s. p., závod Zlaté Hory*

stanovil okresní hygienik ČR dne 4. 10. 1990 rozhodnutím č. j. 245.1/90-6389 na 1 800 směn z důvodu rizika škodlivé prašnosti (volný obsah SiO₂).“

[20] Nelze se ztotožnit s názorem, že SÚJB neměl vydání takového stanoviska ve své působnosti. Podle § 207 zákona č. 263/2016 Sb., atomového zákona, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „atomový zákon“), je SÚJB ústředním správním úřadem pro oblast využívání jaderné energie a ionizujícího záření. Podle § 208 písm. f) atomového zákona tento úřad sleduje a posuzuje stav ozáření a reguluje ozáření fyzických osob včetně ozáření z přírodního zdroje záření a zpracovává ve spolupráci s dotčenými správními úřady národní plány k řešení situací a informování o nich, a podle § 208 písm. h) atomového zákona vede seznamy a rejstříky v oblasti mírového využívání jaderné energie a ionizujícího záření. Právě tento úřad je tedy ústředním orgánem státní správy, který je oprávněn odpovědět na otázku, zda byla v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, stanovena nejvyšší přípustná expozice ionizujícího záření.

[21] Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že zatímco ostatní rozhodnutí a sdělení nepotvrzovala ani nevylučovala, že byla rozhodnutím příslušného hygienika stanovena v Rudných dolech Jeseník, závod Zlaté Hory, stanovena nejvyšší přípustná expozice na 2 100 směn, a to právě z důvodu ionizujícího záření; ze sdělení SÚJB jasně vyplývá, že tomu tak nebylo, neboť ke stanovení nejvyšší přípustné expozice na tomto pracovišti došlo kvůli škodlivé prašnosti způsobeného SiO₂, tedy z důvodu nesouvisejícího s přítomností ionizujícího záření. Nebylo tedy prokázáno, že by v době, kdy zde stěžovatel pracoval, bylo toto pracoviště rudného dolu postavené na roveň uranovým dolům z důvodu obdobné ionizační zátěže. Krajský soud tedy zodpověděl rozhodnou právní otázku správně a v souladu s obsahem spisu a provedeným dokazováním.

[22] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelův poukaz na nedávné měření radonu v místě Poštovní štola Zlaté Hory, k němuž doložil zejména protokol ze dne 7. 1. 2019. Tento protokol, s ním související povolení SÚJB k provedení měření, stejně jako na ně navázaná tvrzení v kasační stížnosti, jsou skutkové novoty, jejichž uplatnění v nynějším řízení je nepřipustné podle § 109 odst. 5 s. ř. s.: *Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží.*

[23] Nad rámec rozhodovacích důvodů NSS podotýká, že i kdyby nešlo o nepřipustnou novotu, sám stěžovatel se snaží tímto protokolem dokázat, že je v současné době v Poštovní štolě Zlaté Hory radon přítomen, a že objemová aktivita radonu v poslední době narůstá. To však nijak nevypovídá o situaci v osmdesátých a devadesátých letech minulého století, která je rozhodná pro určení jeho důchodových nároků. Pro jejich určení navíc není dostačující zjistit, zda v dole, kde tehdy pracoval, byl přítomen radon vyvolávající ionizující záření, ale to, zda příslušný státní orgán pro tento důl v rozhodné době autoritativně stanovil nejvyšší přípustnou expozici 2 100 směn z důvodu, že v něm byl vliv ionizujícího záření srovnatelný s vlivem tohoto záření v dole s těžbou nerostu obsahujícího uran. To se však ve vztahu ke stěžovateli tehdejšímu pracovišti neprokázalo a k opačnému závěru nelze dospět pouze z toho důvodu, že by to pro něj bylo příznivější, jak navrhuje v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

pokračování

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu